

när föräldraledigheten är över ska Daniel börja söka jobb. På sikt ska Jens in på dagis och även Ulrika har planer. "Jag vill gärna utbilda mig och sedan jobba med det. Men vad jag vill göra vet jag inte ännu", synskadade. Framför allt datorn är ovärderlig: med hjälp av talsyntesprogram som läser upp texter kan Ulrika få tillgång till stora mängder information.

en massa infektioner och hade värk överallt. Läkarna i Lund förstod inte vad som var fel och kunde därför inte sätta in någon behandling. När vi var på besök hos mina morföräldrar i Dalarna vägde jag 22 kilo och hade så ont att jag grät hela tiden. Jag hade blivit ett vrak. Då körde pappa ner till Lund och krävde att jag skulle få hjälp. När de såg vilka nätter jag hade bestämde sig läkarna för att göra en trakeotomi, alltså öppna ett hål in i luftröret i halsen. Det var hög tid, jag orkade inte mer och minns att pappa sa att 'du får inte ge upp nu, när vi har kämpat så mycket'."

Det blev ännu en stor och genomgripande

operation och man satte in den så kallade tracken, en apparatur som hjälpte Ulrika att andas. Hon fick också en sond i magen så att hon skulle få i sig näring. Det svåra var nu att börja äta igen. Hon åt och kräktes, och åkte fram och tillbaka mellan hemmet och sjukhuset. Samtidigt ville hon bli av med både sonden och tracken så fort som möjligt.

Jag kände mig rätt ensam och det där med killar var inte ens att tänka på.

ULRIKA ÖSTBERG

"Jag gick i nian då, och det räckte med att vara blind och stelopererad. I den åldern vill man inte vara annorlunda överhuvudtaget. Alla har så fullt upp med sig själva och det är lätt att bli utanför. Jag kände mig rätt ensam och det där med killar var inte ens att tänka på."

Men Ulrika kämpade på. Hon tvingade i sig maten, kom upp i 26 kilo och fick äntligen ta bort sonden. Hon började på gymnasiet och nästa mål var att även bli av med tracken – trots att läkarna bestämt avrådde; om den en gång togs bort, kunde det bli svårt att få dit den igen. Men Ulrika fick sin vilja igenom och slapp tracken.

Totalt sett blev gymnasieåren en bra tid. Hon fick nya kompisar och efter studenten 1997 gick hon en kurs för unga synskadade i Södertälje. De fick lära sig att bli mer självständiga och klara sig i vardagen utan föräldrar tätt inpå. Ulrika bestämde sig för att plugga statsvetenskap på högskolan – samhällsfrågor och politik har alltid varit ett stort intresse. Men studierna havererade redan första terminen.

"Jag fick böckerna långt efter att kurserna börjat och trots att jag hade blivit lovad att undervisningen skulle vara på samma ställe var det ständiga salsbyten. Jag hängde med nästan en termin, men tog knappt några poäng. Sedan hoppade jag av. Det var ett stort nederlag som tog hårt på mitt självförtroende."

De kommande åren var mörka, nästan svarta. Ulrika bodde hemma hos sina föräldrar på Östra stranden och umgicks nästan bara med familjen – förutom mamma och pappa har hon alltid haft starka band till sina syskon, Lovisa och Jesper. Hon vände på dygnet, lyssnade på talböcker på nätterna och sov på dagarna. Vändningen kom när hon anmälde sig till en datakurs för synskadade på ABF. →